

Arrest

nr. 147 665 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2012 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2012 met referentenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DESIRA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2012 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in.

1.2. Op 20 maart 2012 wordt deze visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Commentaar:

Herziening van de beslissing d.d. 08/03/2012 op basis van bijkomende info verschaft door de diplomatieke post.

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

** Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

** Andere*

Betrokkene is gepensioneerd. Het maandelijks pensioenbedrag bedraagt ongeveer 250 euro, dit is eerder bescheiden (totaalbedrag voor betrokkene én zijn echtgenote).

Betrokkene levert geen afdoend bewijs van voldoende en toereikende persoonlijke bestaansmiddelen in het land van verblijf. Betrokkene toont niet op afdoende wijze aan financieel onafhankelijk te zijn, Betrokkene levert geen afdoend bewijs van socioeconomische banden in het land van verblijf. Betrokkene biedt te weinig garantie op terugkeer. Op het adres van de garant is een persoon ingeschreven die ook de naam Singh draagt en in 2005 asiel vroeg. Na herhaalde weigeringen verkreeg deze persoon verblijfsrecht op basis van een regularisatie 9bis. Dient opgemerkt dat de ouders van deze persoon dezelfde familienamen dragen als het koppel dat nu een visumaanvraag indient nl. Singh - Kaur (66295-66296). Dient tevens opgemerkt dat de echtgenote van de garant ook de familienaam Kaur heeft. In het rijksregister staat deze persoon geregistreerd als niet verwante van de heer SSP (huidige garant en zoon van de aanvrager) maar mogelijks gaat het om familie. Reële kans dat kort verblijf gevraagd wordt maar lang verblijf beoogd wordt. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

“(...) Eerste middel.

Machtsoverschrijding, schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat uit een onderzoek naar de stand van zaken van het visumdossier aan de hand van het visumnummer op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de beslissing van weigering dateert van 20.03.2012 terwijl in de notificatie nergens deze datum wordt vermeld.

De motivatie is aldus ongeldig.

Dat de juridische en feitelijke overwegingen in de motivering onjuist zijn.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing op artikel 32 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement.

Volgens verwerende partij zou het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende aangetoond zijn.

Verwerende partij stelt dat hier twijfels bestaan omtrent het werkelijke doel van de reis en de werkelijke band met de garant

De elementen waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten dat het hier zou gaan om een onvoldoende aangetoonde doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn de volgende :

- twijfels omtrent het werkelijke doel van de reis*
- het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet vastgesteld zou worden*
- betrokkene zou geen of onvoldoende bewijs hebben bijgebracht van zijn bestaansmiddelen*
- betrokkene zou geen of onvoldoende garantie bieden op terugkeer*

Dat verwerende partij hier ten onrechte blijft hangen in zijn eigen twijfels zonder dat daartoe een gegronde of afdoende reden voorhanden is.

De onderhavige weigering is genomen op basis van artikel 32 van de Verordening (EG) nummer 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009, tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (verder: de Visumcode).

Op grond van artikel 14, eerste lid van de Visumcode wordt van aanvragers van een eenvormig (in de gehele Europese Unie geldend) visum gevraagd dat zij de volgende bewijsstukken overleggen:

- a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;
- b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien; -
- c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

- d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

Op grond van het vierde lid van artikel 14 van de Visumcode kunnen de lidstaten van de Europese Unie voorts van aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

- a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;
- b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;
- c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;
- d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;
- e) het verblijfsadres; ,
- f) de duur en het doel van het verblijf;
- g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw.

Uit al deze gegevens blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet op afdoende wijze kan bewijzen dat er geen garantie zou zijn op terugkeer.

VERZOEKER geeft zelf haar intentie aan dat hij bij zijn zoon, SPS zal verblijven en dat zijn beoogde terugkeerdatum 03.07.2012 ging zijn. VERZOEKER heeft samen met haar echtgenote heel zijn hebben en houden in India, onder andere eigendommen, zodat er geen reden is om niet vast te stellen dat VERZOEKER niet zou keren voor het verstrijken van het visum.

Dat de heer SPS de zoon van VERZOEKER en diens echtgenote is, toont aan er aldus de band met de garant vaststaat.

De verbintenis tot tenlasteneming gaat ook uit van de zoon en de schoondochter die de gastheer en gastvrouw gaan zijn.

Dat bovendien de gastheer voldoende inkomsten heeft en zich ook heeft verbonden om VERZOEKER, zijnde zijn vader/ouders, ten laste te nemen.

Dat tot slot VERZOEKER ook aangeeft waar hij gaat verblijven, zijnde het verblijfsadres van zijn zoon.

VERZOEKER geeft zelf de datum aan waarop hij zal terugkeren.

VERZOEKER voegt zelfs kopie van de bevestigde terugkeer vluchtticket.

Met betrekking tot het doel van de reis werd reeds bij de aanvraag van de visum door de VERZOEKER een brief gericht aan de Belgische ambassade te India, waarin het volgende vermeld stond:

"To visit our son to take care of our daughter-in-law and their family at the time of birth of baby by my daughter-in-law as well as to visit & see your beautiful country VRIJE VERTALING

"Om ons zoon te bezoeken om zorg te dragen voor ons schoondochter en diens familie op moment van de geboorte van de baby door ons schoondochter en om uw mooi land te bezoeken".

Dat hieruit heel duidelijk de bedoeling van partijen blijkt.

Dat bovendien VERZOEKER eveneens in zijn visumaanvraag alle documenten bijbrengt van zijn inkomsten (pensioen, bankverklaringen, eigendommen waardoor evenals de eigen middelen worden aangetoond.

Dat in zijn verklaring alsook wordt onderstreept dat ze over voldoende middelen beschikken om zijn reis te bekostigen tijdens zijn verblijf en dat hij alsook garandeert dat ze terug zullen keren.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Tweede middel

Schending van art. 8 E.V.R.M.

Door de beslissing tot weigering van het visum wordt het recht op privé - en gezinsleven van VERZOEKER geschonden.

Derde middel

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : Zorgvuldigheidsplicht

De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker zijn aanvraag werd geweigerd zonder dat hij voldoende de kans heeft gekregen om zijn situatie toe te lichten.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R. W.. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in de vreemdelingenwet, niet overschreden

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) zou schenden. Het blijft bij een loutere bewering dat er een schending van dit artikel zou zijn. Dit volstaat niet om een dergelijke schending aannemelijk te maken. De verzoekende partij maakt op geen enkele wijze een effectief gezinsleven of een privéleven in België aannemelijk. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift alle door haar aangebrachte, en door de toepasselijke wetgeving vereiste elementen bij haar aanvraag. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij niet op concrete wijze de motieven van de bestreden beslissing betwist. Het determinerende motief van de bestreden beslissing is immers het volgende: *“Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”*. De overige motieven van de bestreden beslissing ondersteunen dit motief. De verzoekende partij betoogt dat *“Dat de heer S. P. S. de zoon van VERZOEKER en diens echtgenote is, toont aan er aldus de band met de garant vaststaat.”* Zij maakt echter niet op enige concrete wijze aannemelijk dat zij ouder is van de heer S.P.S.

De volgende motieven van de bestreden beslissing zijn niet betwist: *“Betrokkene is gepensioneerd. Het maandelijks pensioenbedrag bedraagt ongeveer 250 euro, dit is eerder bescheiden (totaalbedrag voor betrokkene én zijn echtgenote). Betrokkene levert geen afdoend bewijs van voldoende en toereikende persoonlijke bestaansmiddelen in het land van verblijf. Betrokkene toont niet op afdoende wijze aan financieel onafhankelijk te zijn, Betrokkene levert geen afdoend bewijs van socioeconomische banden in het land van verblijf.”*, en *“Op het adres van de garant is een persoon ingeschreven die ook de naam Singh draagt en in 2005 asiel vroeg. Na herhaalde weigeringen verkreeg deze persoon verblijfsrecht op basis van een regularisatie 9bis. Dient opgemerkt dat de ouders van deze persoon dezelfde familienamen dragen als het koppel dat nu een visumaanvraag indient nl. Singh Kaur (66295-66296). Dient tevens opgemerkt dat de echtgenote van de garant ook de familienaam Kaur heeft. In het rijksregister staat deze persoon geregistreerd als niet verwante van de heer SSP (huidige garant en zoon van de aanvrager) maar mogelijks gaat het om familie.”* Minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

De bestreden beslissing werd onder meer genomen op grond van artikel 32, 1, b) van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. De vaststelling dat het voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, is op grond van voornoemde bepaling een voldoende grond voor de weigering van de visumaanvraag. Zelfs al voldoet de verzoekende partij aan de overige voorwaarden, wat zij klaarblijkelijk in haar verzoekschrift probeert aan te tonen, dan nog volstaat de vaststelling dat voornoemd voornemen niet kon worden vastgesteld om het visum te weigeren.

Aangezien de verzoekende partij de concrete elementen zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet op concrete wijze weerlegt, en zij evenmin aannemelijk maakt dat deze elementen kennelijk onredelijk zouden zijn om een toepassing te maken van voornoemd artikel 32, 1, b) van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Op grond van voorgaande vaststelling dat zij de motieven van de bestreden beslissing niet in concreto betwist, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat, moest zij de kans gekregen hebben om haar situatie toe te lichten voor het nemen van de bestreden beslissing, zij bij de verwerende partij had aannemelijk kunnen maken dat het voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum

te verlaten wel degelijk kon worden vastgesteld. Zij ontbeert dan ook het belang bij dit onderdeel van het derde middel.

De middelen zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

Dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC